

1

**TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA
SALA CONTENCIÓS ADMINISTRATIVA
SECCIÓ CINQUENA**

Rotlle d'apel·lació núm. 163/2012

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Gabinet Jurídic de la Generalitat

30 ABR. 2015

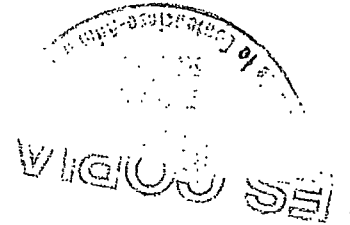
SENTÈNCIA Núm. 253/2015

Direcció General
d'Assumptes Contenciosos

Il·lms. Srs.:

**President
Sr. Alberto Andrés Pereira**

**Magistrats
Sr. José Manuel de Soler Bigas
Sra. Ana Rubirà Moreno
Sr. Eduard Paricio Rallo**

A la Ciutat de Barcelona, a 10 de abril de 2015

LA SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA (SECCIÓ CINQUENA) ha pronunciat la següent **SENTÈNCIA** en el recurs d'apel·lació núm. 163/2012, interposat pel Sr. [REDACTED], representat per la procuradora Sra. [REDACTED] i dirigit per la lletrada Sra. [REDACTED], essent part apel·lada el **DEPARTAMENT DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT**, representat i dirigit pel **LLETRAT DE LA GENERALITAT**.

Ha estat ponent el Magistrate Il·lm. Sr. Eduard Paricio Rallo, que expressa el parer de la Sala.

ANTECEDENTS

PRIMER.- Al procediment ordinari núm. 643/2010, seguit davant el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 6 de Barcelona, es va dictar sentència en data 18 de gener de 2012 que textualment en la seva part diu:

" DEBO DESESTIMAR Y DESESTIMO el recurso contencioso administrativo interpuesto por D. [REDACTED] contra la Resolución del 26 de julio de 2010 de la Secretaría de Vivienda de la Generalitat de Catalunya, por la que se desestimó el recurso alzada interpuesto por el recurrente contra la exclusión definitiva del proceso de adjudicación de cinco viviendas con protección oficial de promoción pública, en régimen de alquiler en el municipio de Lleida, por ser la misma conforme a derecho, sin pronunciamiento en costas."

SEGON.- La representació de l'actor va interposar recurs d'apel·lació contra l'anterior sentència, recurs mitjançant el qual va demanar sentència que revoqui la sentència apel·lada i la declari no ajustada a dret la resolució administrativa inicialment impugnada, resolució que l'exclou del procés d'adjudicació dels habitatges de la promoció "Pardinyes II".

Hom fonamenta el recurs en el fet que la sentència apel·lada no va valorar correctament la prova, doncs de la documental aportada es desprèn que l'actor complia els requeriments per accedir a la promoció dels habitatges de protecció oficial de referència.

TERCER.- El recurs va ser admès a ambdós efectes i va ser traslladat a la representació de la Generalitat de Catalunya, que s'hi va oposar, tot demanant la desestimació del recurs d'apel·lació.

QUART.- Un cop es van elevar les actuacions a aquesta Sala, es va formar el corresponent rotlle d'apel·lació, es va designar magistrat ponent i, atès que no es va demanar la recepció a prova en aquesta alçada ni la celebració de vista, es va assenyalar data per a la votació i resolució del recurs.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- En el procés d'instància l'actor va impugnar la resolució adoptada en data 26 de juliol de 2010 per la Secretària d'Habitatge del Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat de Catalunya, resolució relativa a l'exclusió de l'actor en el procediment d'adjudicació d'un habitatge en règim de lloguer.

L'anterior procediment va ser convocat per resolució de data 13 d'octubre de 2009 i es referia a l'adjudicació de 5 habitatges en règim de lloguer a la promoció "Pardinyes II" de Lleida. Entre els requeriments que havien de complir els aspirants constava que les persones de la unitat familiar no podien ser titulars de ple domini o d'un dret real d'ús o gaudi sobre algun habitatge. Alhora els aspirants havien de formular una declaració responsable d'estat civil.

La convocatòria feia referència a les causes d'exclusió, entre elles la falsedat en les dades o documents aportats.

La resolució impugnada va inadmetre la sol·licitud de l'actor i ho va fer per no haver aportat la còpia compulsada del llibre de família o les partides de naixement dels fills, ni tampoc la sentència de separació matrimonial del recurrent, i també pel fet de ser titular registral d'un habitatge.

Alhora, la sentència d'instància va desestimar el recurs per diverses raons, com ara que el recurrent no va acreditar la condició de separat, que va fer constar a la sol·licitud que la unitat familiar estava integrada per tres fills quan al llibre de família només constava un de sol, essent així que respecte els altres dos tampoc no es van aportar les partides de naixement, essent el domicili que constava a les targes de residència diferent al de l'actor. Finalment la sentència posa de manifest altra raó com ara que l'actor era titular d'un habitatge.

Segons que s'ha esmentat, l'actor es limita a fonamentar aquesta apel·lació en el fet que la sentència apel·lada va incórrer en una valoració errònia de la prova, entenent que de la documental aportada es podia deduir que complia les condicions exigibles per ser admès en al convocatòria, sense més.

A l'escrit de conclusions el recurrent és més concret i fa referència a les següents circumstàncies:

- Que va aportar en via administrativa una declaració d'IRPF als efectes d'acreditar que la unitat familiar queda composta pel recurrent i els tres fills esmentats en la sol·licitud.
- Que l'actor es troba separat de fet i pendent de tramitar el divorci, havent aportat sol·licitud d'assistència jurídica gratuïta a aquest efecte.
- Que l'habitatge de la seva propietat es troba en procés d'embargament segons prova efectuada en aquesta mateixa apel·lació.

SEGON.- El recurs d'apel·lació constitueix una segona instància i no una mera reproducció del procés ja clos amb la sentència apel·lada. Es tracta, en conseqüència, de depurar el resultat de la primera instància en una progressió dialèctica en la que la sentència apel·lada pren una posició rellevant. Per tant, el recurs d'apel·lació no es pot limitar a reproduir l'argumentació d'instància

oblidant que la mateixa ja ha obtingut resposta en una sentència. Cal que l'apel·lant formuli una crítica de l'esmentada sentència, crítica sense la que no es pot construir la resposta definitiva al cas.

Aquest plantejament fa que sigui molt difícilment admissible un recurs que es fonamenta en una discrepància genèrica amb la valoració de la prova efectuada en instància, sense mes precisions.

Certament ja en fase de conclusions d'aquesta apel·lació l'actor ~~a~~ ha concretat una mica mes la seva posició. Tanmateix, aquesta concreció no es sinó una reiteració dels arguments ja descartats amb encert per la sentència apel·lada.

En efecte, en primer lloc, l'actor va declarar que el seu estat civil era el de separat i no és així. El fet que es trobi en situació de separació de fet i que estigui iniciant el procés de divorci no converteix en certa una afirmació que no ho era en el moment de fer la declaració.

En segon lloc, l'actor no va acreditar la relació paterno-filial amb dos dels tres fills que feia constar a la sol·licitud, ni aquests dos fills constaven al llibre de família, ni es van aportar les partides de naixement, ni tan sols constaven com a residents al mateix domicili. En absència d'algun dels anteriors documents que puguin acreditar la relació paterno-filial, no és admissible la pròpia afirmació del recurrent a la declaració de l'IRPF. Però és que, independentment, l'actor no va acreditar que constituís una unitat de convivència amb els tres fills que al·legava, en no haver aportat tampoc les corresponents certificacions d'empadronament de tots quatre. Amb les dades aportades es no descarta que els fills visquin amb la mare.

Concorre finalment un obstacle determinant com és el fet que l'actor era titular d'un habitatge en propietat. El fet que al març de 2011 es produís el seu desallotjament per ordre judicial no modifica les coses. L'actor havia de complir els requeriments al moment de la sol·licitud, això és al desembre de l'any 2009, i consta que llavors era titular registral d'un habitatge, independentment del fet que l'immoble es trobés llavors en un procés d'execució hipotecària, doncs el requeriment establert a les bases de la convocatòria era terminant en aquest aspecte.

TERCER.- L'article 139.2 de la Llei jurisdiccional disposa la imposició de les costes al recurrent en segona instància quan es desestimi totalment el recurs.

ATESOS els fonaments esmentats,

HEM RESOLT

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació interposat pel [REDACTED], tot confirmant la sentència apel·lada dictada pel Jutjat contenciós Administratiu nº 6 de Barcelona en el procediment núm. 643/2010 en data 18 de gener de 2012.

Segon.- Imposar els costes processals d'aquest recurs a l'actora, costes que en cap cas superaran el màxim total de 1000 euros.

Notifiqueu aquesta resolució a las parts en la forma establerta a Llei i porteu testimoni de la mateixa a les actuacions, tot fent saber que contra aquesta sentència no és possible interposar cap recurs ordinari.

Així ho pronunciem, manem i signem.

PUBLICACIÓ.- El dia d'avui i en audiència pública, l'Il.lm. Sr. Magistrat Ponent ha llegit i publicat la sentència anterior. En dono fe.